

ROMÂNIA

**CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA A II-A CIVILĂ ȘI PT. CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE**

DECIZIE Nr. 3646

Ședința publică de la 07 Iunie 2010

Completul compus din:

PREȘEDINTE D V

Judecător I B

Judecător M L

Grefier I C

*****

Pe rol judecarea recursului declarat de reclamantul K D G, împotriva sentinței civile nr. 154 din 18.02.2010, pronunțată de Tribunalul Olt în dosarul nr. **468/104/2009**, în contradictoriu cu intimatul pârât SC ..... SRL, având ca obiect drepturi bănești.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns avocat P G, pentru intimata pârâtă SC ..... SRL, lipsind recurentul reclamant K D G.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se tardivitatea recursului formulat de către recurentul reclamant K D G, întrucât nu a fost introdus în termenul prevăzut de lege.

Nemaifiind alte cereri de formulat ori excepții de ridicat, se acordă cuvântul părții prezente.

Față de această excepție, avocat P G, pentru intimata pârâtă SC ..... SRL, solicită admiterea tardivității recursului, iar pe fondul cauzei respingerea recursului, cu cheltuieli de judecată.

CURTEA

Asupra recursului de față.

Prin sentința nr. 154 din 18.02.2010, pronunțată de Tribunalul Olt în dosarul nr. **468/104/2009** s-a admis în parte acțiunea formulată de K D G, în contradictoriu cu pârâta SC ..... SRL.

S-a dispus obligarea pârâtei la plata sumei de 771 lei reprezentând indemnizație de concediu pentru perioada lucrată, 701 lei diferență de diurnă în lei pentru deplasările în țară.

S-au respins celelalte capete de cerere ca neîntemeiate.

A fost obligată pârâta la plata sumei de 500 lei cheltuieli de judecată către reclamant .

Pentru a se pronunța astfel, instanța a reținut :

Reclamantul a fost angajatul pârâtei pe perioada 01.11.2005 – 08.05.2008, ca agent de turism. Referitor la indemnizația de concediu de odihnă neefectuat pentru perioada lucrată, prin contractul individul de muncă al reclamantului s-au statuat 21 de zile lucrătoare de concediu anual. Pentru perioada solicitată de reclamant, respectiv 01.11.2005 – 08.05.2008 acesta ar fi avut dreptul la 53 zile de concediu, însă, așa cum rezultă și din raportul de expertiză a efectuat numai 13 zile de concediu, primind drepturi bănești pentru 26 zile. Pentru diferența de 27 zile concediu de odihnă neefectuat, prin raportul de expertiză se stabilește un quantum de 771 lei neplățiți și care se cuvin în mod legal reclamantului.

Față de capătul de cerere prin care s-a solicitat plata diferenței de diurnă calculată la nivelul minim conform HG 518/1995, se reține că acest act normativ privește unele drepturi și obligații ale personalului român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar, respectiv anumite categorii de personal bugetar expres prevăzute (funcționari publici, personal

ministerial sau militar, etc.), și nu se aplică unităților din sectorul privat, reclamantul în calitate sa de agent de turism beneficiind de drepturile negociate prin contractul individual și cel colectiv de muncă la nivel de unitate, drepturi acordate de societatea pârâtă și recunoscute ca primite de către reclamant.

Referitor la capătul de cerere prin care se solicită plata sumelor reținute cu titlu de penalități în perioada lucrată s-a reținut că prin actul adițional la contractul individual de muncă al reclamantului nr. 64796/04.11.2005 se prevede acordarea de stimulente pentru activitatea de vânzare de bilete, dar și diminuarea salariului din cauza nerealizării acestui indicator, act semnat de reclamant și necontestat de acesta, primind atât stimulente și reținându-i-se sume din salariu în baza acestui act adițional.

În ceea ce privește plata diferenței de diurnă în lei pentru detașările în țară, conform Contractului colectiv de muncă 2006-2007 s-a reținut că prin contractul individual de muncă nr. 64395/2005 al reclamantului, la punctul J (6) se prevede că „în situația în care salariatul este trimis în delegare beneficiază de diurnă negociabilă în limitele legale”. În această situație actul normativ la care trebuie să ne raportăm este HG 1860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, care stabilește o indemnizație zilnică de 13 lei. Din raportul de expertiză efectuat, pe baza numărului de zile de detașare și a diferenței de diurnă între cea calculată și primită de reclamant, s-a constatat o diferență de diurnă de 701 lei care se apreciază că i se cuvine reclamantului.

Referitor la ultimul capăt de cerere, respectiv plata diferenței de salariu minim la nivel național stabilit prin Contractul colectiv de muncă unic pe anii 2006, 2007, pentru studii superioare s-a reținut că deși reclamantul avea studii superioare, postul de agent de turism ocupat de acesta este un post pentru persoane cu studii medii, așa cum rezultă din fișa postului, reclamantul fiind de acord și cu salariul pentru studii medii prin semnarea contractului individual de muncă.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul K D G criticând sentința ca nelegală și netemeinică.

În motivarea recursului, se arată în esență că începând cu anul 2002, contractele colective de muncă încheiate la nivelul ramurii transporturi au prevăzut ca salariații unităților trimiși în delegație în țară și străinătate vor beneficia de diurna de deplasare al cărui quantum se stabilește la nivel de grupuri de unități sau unitate, nivelul minim al diurnei fiind cel stabilit prin actele normative ce se aplică în instituțiile publice., prin urmare drepturile minimale stabilite prin CCM ramură sau CCM unic fiind obligatorii.

Recursul este tardiv.

Instanța, din oficiu, a pus în discuție tardivitatea recursului declarat de pârât.

Potrivit prevederilor art.80 din Legea 168/1999, în materia litigiilor de muncă, termenul de recurs este de 10 zile de la comunicarea hotărârii pronunțată de instanța de fond.

Articolul 103 cod pr.civilă precizează că, neexercitarea oricărei căi de atac în termenul legal atrage decăderea, în afara de cazul când partea dovedește că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voința ei.

În speță, se constată că recurentul- reclamant a primit sentința la data de 26 februarie 2010, conform dovezii de comunicare, aflată la fila 362, dosar fond, astfel încât, potrivit prevederilor legale menționate mai sus, termenul de recurs împotriva acestei sentințe a fost depășit.

Întrucât recursul a fost depus la data de 17 martie 2010, peste termenul legal de 10 zile conform Legii 168/1999, art.80, iar recurentul nu a făcut dovada că depășirea termenului legal de recurs s-a datorat unei împrejurări mai presus de voința sa, instanța urmează să respingă ca tardiv recursul.

Cauza fiind soluționată pe cale de excepție, instanța nu va mai analiza motivele de casare care vizează fondul litigiului, întrucât, potrivit prevederilor art.137 cod pr.civilă soluționarea cauzei pe cale de excepție face de prisos cercetarea în fond a pricinii.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E

Respinge recursul ca tardiv declarat de reclamantul K D G, împotriva sentinței civile nr. 154 din 18.02.2010, pronunțată de Tribunalul Olt în dosarul nr. **468/104/2009**, în contradictoriu cu intimatul pârât SC ..... SRL.

Decizie irevocabilă.

Pronunțată în ședința publică de la 07 Iunie 2010

Presedinte	Judecator	Judecator
DV	IB	ML
	Grefier	
	IC	

Red. Jud.I.B.

Tehn.I.C./Ex.2/15.06.2010

J.F./L. P și

I. M

LUJU.RO
WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO
LUJU.RO